31971L0140

L 71/16 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 25.3.1971

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 marca 1971 r.

zmieniająca dyrektywę z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu materiału do rozmnażania wegetatywnego winorośli

(71/140/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

a także mając na uwadze, co następuje:

dokonano zmiany niektórych przepisów dyrektywy Rady z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu materiału do wegetatywnego rozmnażania winorośli [1];

rozporządzenie Rady (EWG) nr 1388/70 z dnia 13 lipca 1970 r. w sprawie ogólnych przepisów dotyczących klasyfikowania odmian winorośli [2] przewiduje przepisy dotyczące uprawy odmian winorośli w niektórych regionach;

należy więc tylko dopuścić do wolnego obrotu w danym Państwie Członkowskim materiały rozmnożeniowe odmian, na których uprawę się zezwala;

nie jest więc konieczne sporządzanie powszechnej listy odmian wymieniającej wszystkie odmiany, których materiały rozmnożeniowe mogą być dopuszczone do wolnego obrotu we Wspólnocie;

jest jednakże konieczne, aby każde Państwo Członkowskie sporządziło katalog odmian zatwierdzonych na swoim terytorium do kwalifikacji, jak również do standardowej kontroli materiałów rozmnożeniowych;

sporządzenie katalogów powinno być realizowane według jednolitych zasad, aby zatwierdzone odmiany były odrębne od innych, niezmienne i wystarczająco jednorodne;

badania mające na celu zatwierdzenie danej odmiany wymagają, aby ustalono istotną ilość kryteriów i minimalnych warunków realizacji;

ponadto należy zapewnić, żeby w miarę możności badania te przeprowadzane były jednocześnie z próbami pozwalającymi ocenić przydatność do uprawy w celu klasyfikacji;

jeśli na terytorium danego Państwa Członkowskiego nie istnieje normalnie rozmnażanie i obrót materiałem rozmnożeniowym winorośli, należy przewidzieć przepis zwolnienia tego Państwa Członkowskiego ze stosowania niniejszej dyrektywy;

zmiany w załącznikach, zwłaszcza technicznych, powinny zostać ułatwione poprzez szybką procedurę;

należy zmienić niezwłocznie jeden z przepisów technicznych załącznika I do dyrektywy, o której mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie Rady z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu materiału do wegetatywnego rozmnażania winorośli wprowadza się zmiany.

Artykuł 2

Przepisy art. 2 ust. 2 zastępuje się przepisami:

„2. Państwa Członkowskie mogą, przejściowo, po wejściu w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych, aby dostosować się do przepisów niniejszej dyrektywy, uznać, że materiały rozmnożeniowe, które były używane do założenia winnic macierzystych lub szkółek, odpowiadają zatwierdzonym materiałom rozmnożeniowym bądź tym, które zostały zbadane według przepisów niniejszej dyrektywy, o ile przed użyciem gwarantowały one taką samą jakość jak zatwierdzone materiały rozmnożeniowe bądź te, które zostały zbadane według przepisów niniejszej dyrektywy."

[1] Dz.U. L 93 z 17.4.1968, str. 15.
[2] Dz.U. L 155 z 16.7.1970, str. 5.

Artykuł 3

Artykuł 5 otrzymuje brzmienie:

„Każde Państwo Członkowskie sporządza katalog odmian winorośli zatwierdzonych do kwalifikacji, jak również do kontroli standardowego materiału rozmnożeniowego na swoim terytorium. Katalog jest dostępny dla wszystkich. Określa on główne cechy morfologiczne i fizjologiczne pozwalające na odróżnienie poszczególnych odmian. Dla odmian już zatwierdzonych do dnia 31 grudnia 1971 r. można powoływać się na opisy znajdujące się w oficjalnych publikacjach ampelograficznych."

Artykuł 4

Po art. 5 dodaje się następujące przepisy:

„*Artykuł 5a*

Państwa Członkowskie dbają, aby dana odmiana została zatwierdzona tylko wówczas, gdy jest odrębna, niezmienna i wystarczająco jednorodna.

Artykuł 5b

1. Dana odmiana jest odrębna, jeśli w momencie złożenia wniosku o jej zatwierdzenie różni się w sposób zdecydowany, jedną lub więcej ważnymi cechami morfologicznymi lub fizjologicznymi, od każdej innej odmiany zatwierdzonej lub której wniosek o zatwierdzenie został złożony w danym Państwie Członkowskim.

2. Dana odmiana jest niezmienna, jeśli w następstwie kolejnych rozmnożeń pozostaje zgodna z określeniem jej głównych cech.

3. Dana odmiana jest wystarczająco jednorodna, jeśli tworzące ją rośliny – pomijając rzadkie odchylenia – są podobne, biorąc pod uwagę ogół cech wyszczególnionych w tym celu.

Artykuł 5c

Państwa Członkowskie dbają, by odmiany pochodzące z innych Państw Członkowskich podlegały takim samym wymaganiom, jakie stosuje się w odniesieniu do odmian krajowych, zwłaszcza przy procedurze zatwierdzenia.

Artykuł 5d

1. Państwa Członkowskie zalecają, by zatwierdzenie odmian było wynikiem oficjalnych badań przeprowadzanych zwłaszcza na uprawach i odnoszących się do takiej liczby cech, która pozwoli na opisanie odmiany. Metody stosowane w celu ustalenia cech powinny być precyzyjne i rzetelne.

2. W oparciu o procedurę przewidzianą w art. 17, uwzględniając stan wiedzy naukowej i technicznej, ustala się:

a) cechy, których powinny przynajmniej dotyczyć badania,

b) warunki minimalne dotyczące przeprowadzania badań.

3. Jeśli wiadomo, że materiał rozmnożeniowy danej odmiany znajduje się w obrocie w innym państwie pod inną nazwą, nazwa ta powinna również widnieć w katalogu.

Artykuł 5e

1. Zatwierdzone odmiany są poddawane regularnym i oficjalnym badaniom. Jeśli jeden z warunków zatwierdzenia do kwalifikacji lub do kontroli przestaje być spełniany, zatwierdzenie jest anulowane i odmiana zostaje usunięta
z katalogu.

2. Katalog odmian, jak również różne zmiany w nim wprowadzane są niezwłocznie podawane do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji."

Artykuł 5

Artykuł 6 traci moc.

Artykuł 6

Przepisy art. 12 ust. 2 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa Członkowskie mogą zalecić, o ile nie weszły w życie przepisy przyjęte przez Komisję zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. b), że materiał rozmnożeniowy niektórych odmian winorośli może być wprowadzony do obrotu, począwszy od określonej daty tylko w przypadku materiału rozmnożeniowego, który został oficjalnie określony jako 'elitarny materiał rozmnożeniowy' lub 'kwalifikowany materiał rozmnożeniowy'."

Artykuł 7

Po art. 12 dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 12a*

Państwa Członkowskie dbają, aby materiały rozmnożeniowe odmian winorośli, które zostały zatwierdzone do uprawy na ich terytorium lub na części ich terytorium stosownie do przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1388/70, nie podlegały żadnemu ograniczeniu dopuszczenia ich odmian do obrotu na tym terytorium."

Artykuł 8

Po art. 17 dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 17a*

Rada, na wniosek Komisji i biorąc pod uwagę stan wiedzy naukowej i technicznej, przyjmuje zmiany, które należy uwzględnić w załącznikach."

Artykuł 9

Po art. 18 dodaje się następujące artykuły:

„*Artykuł 18a*

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, dane Państwo Członkowskie może, na swój wniosek, zostać całkowicie lub częściowo zwolnione ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, jeśli normalnie na jego terytorium nie istnieje rozmnażanie ani obrót materiałem do rozmnażania wegetatywnego winorośli.

Artykuł 18b

Niniejsza dyrektywa jest bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 234/68 [1] z dnia 27 lutego 1968 r. w sprawie utworzenia wspólnej organizacji rynków w sektorze roślin żywych i produktów ogrodnictwa ozdobnego."

Artykuł 10

Tekst załącznika I część I pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W uprawach przeznaczonych do produkcji elitarnego materiału rozmnożeniowego należy wyeliminować szkodliwe choroby wirusowe, zwłaszcza takie, jak liściozwój. Uprawy przeznaczone do produkcji materiału rozmnożeniowego innych kategorii powinny być wolne od roślin mających objawy szkodliwych chorób wirusowych."

Artykuł 11

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie najpóźniej do dnia 1 lipca 1972 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Artykuł 12

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 marca 1971 r.

W imieniu Rady

M. COINTAT

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 55 z 2.3.1968, str. 1.